

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 29.5.64 / תע' יחיד / גלריה "צ'מרינסקי" / תל-אביב

קלייר יניב יכולה לשמש דוגמא נאה של אמן שהצליח לעכל השפעות שונות ומכוחן לגבש ציור אחיד בתכנו ורגיש באמצעיו. דווקא בתקופה בה יש לציירים רבים נטייה למצוא "נוסחת ציור אישית" (לפחות טכנית), עוד בטרם בררו לעצמם מהו התוכן שיוכלו לצקת בתבנית החדשה אותה הם מחפשים כל כך, נעים לפגוש ציירת, שכל חיפושיה הצורניים נבחנים מנקודת-ראות של תוכן מגובש.

קלייר יניב שואבת את דרך העיצוב מהמופשט הלירי ומציורי נוף שעברו תהליך הפשטה, אבל ייתכן מאוד שדווקא צמידותה למבנה הנובע - לפחות בשלביו הראשונים - מדימוי פיגורטיבי, מקנה לציוריה ממשות והגיון פנימי, שבסופו של חשבון הם על טהרת הציוריות. למראה ציוריה יש הרגשה, שסוף סוף אחר ניסיונות רבים, שבחלקם נמשכים עד עצם התערוכה הנוכחית, הגיעה קלייר יניב לשליטה טכנית ופיתוח דרך, המאפשרים לה להקדיש

את עיקר תשומת הלב לתוכן הציור כשלמות. אין פירושו של דבר שאין תשומת לב מספקת לערכים הטכניים-המבניים: היפוכו של דבר הוא הנכון וע"י השתלטות על ערכים אלה, באים הם כמבלי-משים והציירת יכולה להתפנות יותר לתוכן הכולל.

לא כל המוצגים שבתערוכה הם אחידים. ניכרת תסיסה, וכאמור יש הדים לנסיונות הנמשכים גם עתה, אך כיוון הנסיונות אחיד ובכל המקרים אין כאן ניסיון טכני עקר לשמו. נראה ששלב הנסיונות נמצא בעיקרו מאחורי הציירת, ועתה הגיע שלב ההתבססות.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004